

26 september 2011

Om zes uur vertrekken we met Edgard van bij de Kapucijnen om Emery en King op te halen. In N'dili is het een en al chaos, nog erger dan gisteren. In de rij gaan staan om zijn beurt af te wachten? Dat moet hier nog uitgevonden worden. Een blanke vrouw leidt het gebeuren en probeert, soms heel directief, orde te scheppen in de chaos. Al is onze bagage sinds gisteren ingecheckt, toch moeten nog wat posten doen eer we richting wachtzaal mogen vertrekken.

Bij het binnenkomen van het luchthavengebouw wil een geüniformeerde typ mijn bagage fouilleren. Ik treuzel eerst wat, probeer uitleg te krijgen en te begrijpen en loop dan door om de handbagage te laten wegen.

Na het wegen krijgen we een stempel op ons vliegticket. Aangezien we maar recht hebben op vijf kilogram handbagage moeten we extra betalen: vijf dollar per kilogram. Pas na betaling zullen we ons ticket terugkrijgen.

En... betalen moet aan een loket waar de bediende, echt waar, er al van gehoord heeft dat het warm water uitgevonden is: het duurt en duurt en duurt... Dat werkt vanzelfsprekend op ieders zenuwen wat een extra uitnodiging is om de nationale sport van 'iedereen voorbijsteken' te beoefenen.

Mits voorleggen van het betalingsbewijs krijgen we onze vliegtickets terug.

Dan moeten we in een uithoek van de zaal nog de go-pass gaan kopen, een soort luchthaventaks.

We kunnen eindelijk richting wachtzaal maar eerst moeten wij, de blanken, elk om beurt/afzonderlijk nog onze gegevens laten noteren bij de dienst migratie. Al bij al verloopt dat vlot.

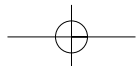
Bij het binnenkomen van de wachtzaal wordt onze bagage gefouilleerd. Mijn anti-muggenstick met deet is verboden, zo beweert althans de fouilleringsbeambte. Ik laat hem mijn stick niet in beslag nemen en steek die weer in mijn valiesje. King moet wat steekpenningen betalen want hij heeft sleutels en schroevendraaiers bij en die mogen niet mee tenzij er steekpenningen betaald worden natuurlijk. Steekpenningen helpen goed om niets gezien te hebben.

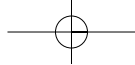
Bij het verlaten van de wachtzaal richting vliegtuig wordt onze bagage nog eens gefouilleerd, nu door het boordpersoneel van het vliegtuig. Ze dreigen Kings sleutels en schroevendraaiers in beslag te nemen. Hij geeft hen tien dollar en het 'probleem' is opgelost. Over mijn muggenstick krijg ik geen commentaren. Ik heb hem extra diep verstopt, blijkbaar fouilleren ze niet diep genoeg.

We worden per bus naar het vliegtuig, een Airbus A320 gevoerd, gevoerd waar we mooi in de rij moeten staan om onze go-pass af te geven en ons vliegticket te laten controleren. Tiens, hier blijft iedereen heel mooi in de rij staan. Die gegevens worden in een laptop (vooruitgang!) opgeslagen. "Een Airbus A320, kan die op een piste als die van Lodja en Tshumb landerijen en opstijgen?" vraag ik mij af.

Noot.

Na een crash van een HewaBora-vliegtuig enkele weken in Kisangani werden alle vliegtuigen van HewaBora aan de ketting gelegd ook al was het duidelijk dat de crash niet de fout was van de piloot maar van de controletoren (een stagiair, de verantwoordelijke was gaan lunchen) die de piloot niet correcte instructies gaf. CAA heeft hiervan geprofiteerd, zegt men, om alvast

één Airbus A320 aan te kopen. CAA heeft nu ook het monopolie van de Congolese binnenlandse vluchten.

De CAA Airbus vertrekt goed op tijd naar Kananga. We volgen dus een andere route dan vorig jaar. In Kananga moeten we ons vliegticket afgeven en er wordt een nummer op gezet. In ruil krijgen we een klein, geel, geplastificeerd papiertje met hetzelfde nummer en het woord 'Transit'. We moeten een halfuurtje in een wachtzaal wachten tot we met een Fokker 50 van CAA over Lodja naar Tshumbe kunnen vliegen.

Lucien, Adrien, Pierre en Henriette staan ons op te wachten. De 'lange' van de migratie komt onze reispassen ophalen en geeft ze na een korte controle aan Pierre. Al onze valiezen zijn mee maar het elektrisch materiaal noch de materialen voor de missie van 'Artsen zonder Vakantie' zijn er bij. Oeps! Wat nu? Henriette belt Capfret op maar krijgt geen duidelijk antwoord. Henriette en Pierre stellen me gerust, ze zullen het nodige doen om alles op tijd in Katako-Kombe te krijgen. Ik ben er niet gerust in en stel heel duidelijk dat, als al het elektrisch materiaal niet tegen donderdag in Katako-Kombe is, King en ik daar niets zullen kunnen doen. Niets is wel overdreven maar ze hebben mijn boodschap goed begrepen. Haalt Pierre zijn gelijk (zie 22 september)?

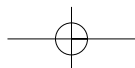
Ter verwelkoming hebben de meisjes Tine, Regine en Albertine bloemen gelegd rond het tafeltje op het terras van Pierre.

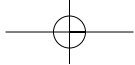
Na een frisse pint en een eenvoudige maaltijd houden Yves en Emery hun eerste evaluatie. Zowel de artsen als Henriette komen aan bod. King probeert ondertussen een kleine generator van het BDOM te herstellen. Ik assisteer hem daarbij vooral met mijn ogen maar ik licht ook bij als het donkert. Na het avondmaal heeft Emery nog een onderhoud met de artsen.

Tegen 21.30u. vertrekken we naar ons logement. Yves, Emery en ik slapen in het bisschoppelijk paleis van Monseigneur Djomo. Het is een paleis op zijn Congolees. Zo werken, alle lokale geplogenheden respecterend, de kraantjes of douches maar zozo en de spoelbak van het toilet is er wel maar met een emmer water doorspoelen werkt efficiënter.

een eerste evaluatie in Tshumbe.

Een gigantische nachtvlinder verwelkomt ons voor de deur van het bisschoppelijk paleis.

